

MARIA EN L'EVANGELI

Magda Tomàs i Ribes

La mariologia tradicional, ens ha acostumat a una imatge de Maria molt allunyada de la realitat on vivim i ens movem les dones i homes d'avui i de sempre. Maria, la mare de Jesús, la dona forta de l'Evangelí, no respon, de cap manera, al prototipus de noieta amb posat de bleda, eternament jove, de la qual sobretot s'ha exaltat la seva puresa, Immaculada, sempre verge, feta segons el desig d'un masculí celibatari patriarcal, que ha projectat en Ella la seva càrrega afectiva- sexual i l'ha sublimada fent-la del tot irreal.

Aquesta mariologia, ens ha volgut presentar una dona asexuada que no tingués res a veure amb el retrat de les altres dones, totes elles "pecadores filles d'Eva". Només Maria se salva de la ignomínia. Amb tot això ha desfigurat el rostre humà de Maria fins a fer-lo desconegut i inaccessible per a qualsevol dona normal, ja que cap dona normal pot esdevenir verge i mare alhora. Per altra banda, s'han exagerat també, els contravalors d'una submissió i obediència servil que han fet molt de mal a les dones.

Ens cal recuperar la Dona Maria compromesa amb la tasca alliberadora del seu Fill, i ens cal relativitzar altres conceptes elucubrats per una teologia només feta per homes eclesiàstics i, a la qual les dones no hi hem tingut accés, que han poat en antigues cultures i religions, on la majoria dels seus deus naixien d'una verge. Una teologia tota ella impregnada d'avversió a la sexualitat i de retruc impregnada també d'avversió a la dona considerada com l'encarnació del plaer sexual, plaer sempre refusat i considerat pecaminós.

L'Evangelí no diu gran cosa de Maria. Mateu i, sobretot Lluç, són els únics evangelistes que parlen del naixement de Jesús i de la seva infantesa i per tant, fan referència a Maria, com a mare de Jesús.

En aquests episodis veiem Maria força activa, una dona assenyada, equilibrada, valenta. Superat el primer moment de sorpresa, podríem dir que, davant la visita que rep, segons la narració evangèlica de l'Anunciació, Maria reacciona ràpidament i demana explicacions al missatger abans de decidir-se a donar el seu consentiment. No la condiciona gens la grandesa d'allò que se li demana i el fet que tot un Déu estigui pendent de la seva paraula, del seu Sí...Només quan ha sospesat allò que implica la seva decisió, accepta la proposta i es lliura a la voluntat de Déu.

Després, l'evangelista ens la presenta pujant a la muntanya per anar a casa de la seva cosina Elisabet que, com ella, està esperant un infant. I ho fa sola. L'Evangelí no diu pas que l'acompanyés ningú. Això fa suposar una noia agosarada i decidida a més de solidària, ja que es queda tres mesos amb la seva cosina, a fi i afecte d'ajudar-la.

Quan s'acaben els relats del naixement, la fugida a Egipte i la infantesa de Jesús, tornem a trobar Maria presentant Jesús al temple. Jesús s'entreté discutint les Escripures amb els mestres de la Llei i el perden de vista. Quan es retroben, Maria li retreu el patiment que ha causat la seva pèrdua a ella i al seu pare. Aquí, com a mare angoixada, se'ns mostra una vegada més, plenament humana, i com qualsevol mare va guardant dins el seu cor tot allò que fa el seu fill.

Durant la vida pública de Jesús, sempre la trobem en segon terme, fins i tot a les noces de Canà on és Ella la que empeny Jesús perquè solucioni el conflicte en que es pot trobar la parella de nuvis si el vi escasseja. S'avança, prepara el terreny després d'intuir el problema. I l'aigua es fa vi del bo per obra de Jesús, però gràcies a Maria. Una vegada més, se'ns apareix com una dona intel·ligent, previsor , decidida i compassiva.

Dues vegades més l'anomena l'Evangelí. L'una és quan avisen Jesús que la seva mare i els seus germans són a fora i el volen veure, i l'altra quan una dona, admirada de l'obra de Jesús, exalta el ventre que el va dur i els pits que l'alimentaren. En ambdues ocasions, Jesús, col·loca la seva mare al costat de qui " escolta la paraula de Déu i la posa en pràctica". És el millor elogi que fa de Maria. Constitueix el centre de la fe cristiana, el moll de l'os de la qüestió. I és aquí on trobem Maria, una dona de poble, casada amb un fuster de Natzaret, fidel a la Paraula de Déu i esforçada a fer la voluntat del Pare.

Per últim trobem a Maria, com no podia ser d'altra manera, al peu de la creu on el seu Fill ha estat crucificat. Juntament amb les altres dones , apòstols i seguidors fidels de Jesús, ha compartit amb elles els moments més dolorosos i crucials de la seva vida: el patiment i la mort d'un Fill assassinat injustament. També en aquests moments, d'una intensitat inexplicable, Maria constitueix un exemple per a tot els éssers humans que, al llarg de la seva vida, pateixen o han patit mort, injustícia, humiliació o qualsevol altra mena de vexació de persones estimades o en la seva pròpia carn.

I és aquesta Maria la que ens commou, la que ens serveix d'estímul i la que constitueix per a nosaltres, sobretot per a les dones, exemple de fidelitat i de plenitud humana i cristiana.